

ดูทั่วกาย ก็ได้เห็นอวัยวะต่างๆ น้อยใหญ่อย่างเด่นชัด จึงทำให้ได้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้เป็นอนิจจัง ไม่มีของน่ารื่นเริงเจริญตาแต่ประการใด ร่างกายเต็มไปด้วยสิ่งสกปรกที่หมักหมม..... จึงทำให้ได้รู้ว่า โลกนี้ไม่มีของเที่ยงแท้และน่าภริมย์ แม้กระทั่งกายตนเองที่เฝ้าบำรุงบำเรอ ดูแล อยู่ตลอดเวลาก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็กลับสร้างความทุกข์ให้แก่ผู้ยึดถือยึดมั่นในร่างกายตนเอง

ปิตวาทา คินพระจันทร์เดือนแรม 15 ค่ำ เดือนสิบ

เมื่ออยู่อาศัยเพียงลำพังอาจารย์ทิพากร ในวันนั้นเกิดความรู้สึกทางจิตบอกตนเอง และอธิษฐาน

“ข้าพเจ้าขอปิตวาทา กรรมใดที่ข้าพเจ้าเคยพูดมุสา เคยพูดเพื่อเจ้อ พูดคำหยาบ พูดเรื่องไร้สาระ ขอให้ตายไปกับคืน เดือนดับนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอดื่มน้ำซั๊กหยด และข้าแม่เพียงเมล็ดไปจนกว่าจะถึงรุ่งอรุณวันใหม่”

ซึ่งคืนนั้น ตรงกับคืนพระจันทร์ เดือนแรม 15 ค่ำคืนเดือนดับ อธิษฐานปิตวาทา เช่นนี้ ตลอดทั้ง 3 ปักษ์พอถึงเวลาสวดมนต์ ก็สวดมนต์ภาวนาในใจ ร่างกายก็ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ แต่ความรู้สึกจากจิตได้สำนึกมีความรู้สึกว้า วาจาของตนเอง นั้นมีอำนาจ พลังขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์..... รุ่งอรุณยามเช้าตรู่ วันนั้นชาวบ้านจะพากันออกหาของป่า เพื่อนำไปกิน อาจารย์ทิพากร นั่งอยู่บนภูเขาข้างบนเห็นเหตุการณ์ตลอด แต่ชาวบ้านไม่เห็นอาจารย์ จึงร้องทัก

“เอาหน่อไม้อย่าลืมขอ ท่านเด้อ”

พูดส่งเสียงธรรมดา แต่ชาวบ้านที่มาหาหน่อไม้ นั้นต่างพากันวิ่งหนี เติลิตเตลยลงภูเขาทิ้งตะกร้าและเสียมไว้ให้ดูต่างหน้า วิ่งหนีด้วยความหวาดกลัวในพลังน้ำเสียงลึกลับ นั้น.....

ประพฤติ ปฏิบัติตน อยู่ในความสันโดษ สมณะไม่ยุ่งสุงสิงกับใคร เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน ในห้องพระตลอดพอถึงเวลาสอนหนังสือก็ไปสอนตามหน้าที่ ที่ต้องรับผิดชอบ